

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1402/2015
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца М.К. из Б. – З., чији је пуномоћник Д.Б., адвокат из Б., против туженог ГСП Б. из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1887/2014 од 08.04.2015. године, у седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1887/2014 од 08.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 3564/12 од 25.11.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио поништај решења туженог о отказу уговора о раду број 6900/14 од 29.08.2000. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на послове и радне задатке који одговарају стручној спреми и радном искуству тужиоца; ставом другим изреке, одбијен је предлог тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1887/2014 од 08.04.2015. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 3564/12 од 25.11.2013. године; ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова насталих у другостепеном поступку – састав жалбе од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због битне повреде поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), на чију примену упућује члан 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту возача тролејбуса. Тужиоцу је тужени одобрио плаћено одсуство у периоду од 28.07.2009. године, закључно са 03.08.2009. године ради рекреативног опоравка инвалида рада у Р. бањи. Тужилац у овом периоду није боравио у бањи, нити је долазио на посао. У случају изостанка са посла, тужилац је знао да мора да обавести послодавца и да изостанак оправда. Због неоправданог изостанка са посла 28.07., 29.07., 30.07., 31.07. и 03.08.2009. године, тужени је тужиоцу решењем од 16.10.2009. године отказао уговор о раду са анексима, због непоштовања радне дисциплине. Пре отказа уговора о раду тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ, на које се тужилац изјаснио, а упозорење је достављено и синдикату.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилан је закључак нижестепених судова да је тужиоцу законито престао радни однос.

Чланом 179. тачка 3. Закона о раду, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Колективни уговор туженог у члану 87. алинеја 2. прописује да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако запослени не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца и то ако неоправдано изостане са рада два или више радних дана у току календарског месеца; а чланом 31. став 1. алинеја 13, прописано је да запослени има право на плаћено одсуство у трајању од 7 радних дана у календарској години у случају рекреативног опоравка инвалида рада.

По оцени Врховног касационог суда, тужиоцу је тужени одобрио пет радних дана плаћеног одсуства ради рекреативног опоравка инвалида рада на основу члана 31. став 1. алинеја 13. Колективног уговора туженог. Тужилац је био у обавези да ове дане користи у Р. бањи, што није учинио. Како је одсуство са рада тужиоцу било наменски одобрено, тужилац је у случају немогућности коришћења ових дана на начин како је то послодавац одредио, био у обавези да се врати на рад или да свој изостанак са посла оправда. Међутим, тужилац није дошао на посао пет радних дана, нити је изостанак са посла оправдао. Оваквим понашањем тужилац није поштовао радну дисциплину, а последица непоштовања радне дисциплине је отказ уговора о раду, што је прописано чланом 87. алинеја 2. Колективног уговора туженог, као и чланом 179. тачка 3. Закона о раду.

Тужени је поступак отказа провео у складу са одредбама чланова 180. и 181. Закона о раду, обзиром да је пре отказа уговора о раду запосленог писменим путем упозорио на постојање разлога за отказ уговора о раду, на које се тужилац изјаснио, а такође је упозорење достављено на мишљење синдикату. Како је побијано решење о отказу уговора о раду законито, тужени нема обавезу да тужиоца врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право. У ревизији тужилац понавља жалбене разлоге које је другостепени суд правилно ценио, тако да Врховни касациони суд неће поново образлагати истакнуте наводе, обзиром да нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**